

Излизаше, че новината за прѣминуването на Дунава този път е била цѣла истина, съ тая само поправка, че Полковникъ Озеровъ, въ дѣйствителность, билъ раненъ само на едно мѣсто и то съ куршумъ, а не съ щикъ.

Отъ раненитѣ офицери се научихъ, че Поручикъ Мотсрний билъ раненъ, а подпоручикъ Θεодоровъ убитъ и двамата отъ 54 пѣх. Мински полкъ — мои приятели. Като глѣдахме страданията на раненитѣ, не се рѣшавахме да ги распитваме за подробноститѣ по битката. Впрочемъ, и тѣ сами незнаяха нищо за резултата на боя, защото тѣ били ранени въ самото му начало.

Щомъ се очисти пътя, опълчението напустна Пятра. При всичко, че пътувахме нощемъ, — въ прохладно врѣме, перехода бѣше извънрѣдно труденъ. Обоза на 5-та, 12-а и 33-я дивизии, къмъ които се бѣше присъединилъ и она на главната квартира, ни караше често да се спираме.

Както се оказа по послѣ, по този път били вече минали разни паркове, транспорти, кавалерия и пр., а сега тукъ вървѣха прѣдъ опълчението горѣ-казанитѣ дивизии съ артилерия и обозитѣ си. Вслѣдствие на това голѣмо движение, глинястия, нешосиранъ път бѣ се преобърналъ на цѣло море отъ прахъ, въ който затѣвахме до колѣни. Конетѣ едвамъ влачаха колята и орѣдията, колелетата на които затѣваха положително до главинитѣ, спираха се на всѣка крачка, съ което и задържаха нашето движение. Но най лошото бѣше това, че отъ вървението на стотини хиляди чловѣчески и конски крака и отъ колята въ въздуха, се бѣ дигналъ такъвъ страшенъ прахъ, щото ясната звѣздна нощъ ставаше съвсѣмъ непроницаема. Отъ дебелия слой прахъ, падналъ отгорѣ ни, ний положително бѣхме станали неузнаваеми; не само по вънкашния видъ не можахме да се распознаваме, но и по гласътъ си. Но не бѣше само това. Прахътъ проникваше прѣзъ устата и носътъ въ гърлото и дихателнитѣ ни органи, и ни караше да каш-